

Hjælpemidler og henvist til de bare Menneskenæver.

Han havde engang siddet flere Timer inde i Amfiteatrets ørkenøde Indre og underholdt sig med i Tankerne at genopbygge det fra Grunden. Han havde omgivet den vældige Bygning med et Fletværk af Stilladser og set den hæve sig Skifte for Skifte over en Arbejdsplads opfyldt med kyklopiske Stenblokke, Oksekærrer og Hundreder af svedende Slaver — ligesom Fundamentet til et Babelstaarn. Saadanne Drømmerier indfandt sig helt uvilkaarligt hos ham. Saasnart han var alene, begyndte Tankerne af gammel Vane at tumle med Sten- og Jordmasser. Han havde paa sin Rejse aldrig kunnet sidde alene ved Vinduet i en Jernbanekupe uden straks at give sig til at arbejde med de Landskaber, han kørte igennem, anlægge Veje, udtørre Moser, bygge Broer, . . . ja blot en Stump Kort i en Rejsehaandbog var tilstrækkeligt til i ledige Øjeblikke at sætte hans skabende Fantasi i Bevægelse.

Men ingen ung Pige kunde heller sidde mere fordybet i en Roman, end Per i et Landkort, — som han maaske endda rent tilfældigt havde faaet mellem Hænder. Hvor de fleste andre Mennesker kun bemærkede et Krimskrams af sorte Linjer, saae han ganske levende for sig Flodløb, Dalsænkninger, Bjærghøjder. Og altsammen tog hans